

MINISTERUL PUBLIC
Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție
DIRECȚIA NAȚIONALĂ ANTICORUPȚIE
Secția de combatere a corupției
Nr. 101/VIII-1/2013
Operator date nr.4472

REFERAT
14.02.2013

LUCIAN PAPICI – procuror șef al Secției de combatere a corupției din cadrul Direcției Naționale Anticorupție;

Examinând petiția formulată de către reclamantul Dragomir Valerian, inculpat în dosarul nr.269/P/2010 al D.N.A. – Secția de combatere a corupției,

CONSTAT:

În data de 15.01.2013, petiționarul Dragomir Valerian a formulat o sesizare Ministrului Afacerilor Interne, prin care îl informa despre „Abuzuri comise de către ofițeri cu funcții de conducere din cadrul Inspectoratului Teritorial al Poliției de Frontieră Timișoara”.

În data de 06.02.2013, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a trimis spre competentă soluționare Direcției Naționale Anticorupție „...petiția inspectorului de poliție Dragomir Valerian din cadrul Inspectoratului Teritorial al Poliției de Frontieră Timișoara, înregistrată la nivelul Inspectoratului General al Poliției de Frontieră Române cu nr.CR50275/04.02.2013, întrucât sesizarea este îndreptată împotriva activităților de urmărire penală a organelor de poliție judiciară, respectiv

a măsurilor dispuse de procurorii D.N.A., iar din conținutul acesteia rezultă săvârșirea unor posibile fapte de corupție.”

..... în cauza nr. 269/P/2010 la dispoziția șefului I.T.P.F. Timișoara, întrucât este inculpat în dosarul nr.269/P/2010 al D.N.A. – Secția de combatere a corupției prin care a fost deferit, alături de alți coinaltați, în justiție pentru comiterea unor fapte de corupție.

I.T.P.F. nu a comunicat faptul că, în urma verificărilor efectuate în registrele de evidență a petițiilor, a constatat că Dragomir Valerian a mai formulat trei petiții în cursul anului 2012, prin care a solicitat explicații și informații conducerii IGPF, cu privire la modalitatea în care a sprijinit acțiunea DGA și DNA. Acestea au fost conexe și clasate în conformitate cu prevederile art.8 lit.d și art.9 din Ordinul MAI nr.190/2002, iar petentul a fost informat cu privire la măsurile dispuse.”

În esență, examinând petiția în cauză, am constatat că aceasta are ca obiect relatarea petiționarului Dragomir Valerian „privind detașarea mea abuzivă din data de 8 octombrie 2010 prin dispoziția nr.S1109327 a Șefului I.J.P.F. Timiș, Cms. Iureș Cornel.”

Petiționarul învederează în preambulul memoriului faptul că „...aspectele ce urmează să le relatez nu fac obiectul dosarului aflat în curs de judecată (n.n. pendinte la Curtea de Apel Timișoara – Secția Penală), acestea excedând cadrului procesual.”

Pe scurt, din analiza memoriului rezultă că petiționarul consideră că detașarea sa împreună cu investigator sub acoperire la S.P.F. Moravița s-a făcut în mod abuziv.

În acest sens, în susținerea demersului său judiciar, petiționarul Dragomir Valerian alegă următoarele:

„Astfel, prin dispoziția Șefului IJPF Timiș nr.1109327 am fost detașat de la SPF Deta – Compartimentul Ture Serviciu la SPF Moravița – Compartimentul Combaterea Infracționalității Transfrontaliere (C.I.T.) în funcția de ofițer specialist III. Decizia de a fi detașat la SPF Moravița a fost luată în cadrul ședinței de

a măsurilor dispuse de procurorii D.N.A., iar din conținutul acesteia rezultă săvârșirea unor posibile fapte de corupție.”

De menționat că, în prezent, ofițerul în cauză se află la dispoziția șefului I.T.P.F. Timișoara, întrucât este inculpat în dosarul nr.269/P/2010 al D.N.A. – Secția de combatere a corupției prin care a fost deferit, alături de alți coinculpați, în justiție pentru comiterea unor fapte de corupție.

I.T.P.F. ne-a comunicat faptul că, în urma verificărilor efectuate în registrele de evidență a petițiilor, a constatat că Dragomir Valerian a mai formulat trei petiții în cursul anului 2012 *„—prin care a solicitat explicații și informații conducerii IGPF, cu privire la modalitatea în care a sprijinit acțiunea DGA și DNA. Acestea au fost conexe și clasate în conformitate cu prevederile art.8 lit.d și art.9 din Ordinul MAI nr.190/2002, iar petentul a fost informat cu privire la măsurile dispuse.”*

În esență, examinând petiția în cauză, am constatat că aceasta are ca obiect relatarea petiționarului Dragomir Valerian *„privind detașarea mea abuzivă din data de 8 octombrie 2010 prin dispoziția nr.S1109327 a Șefului I.J.P.F. Timiș, Cms. Iureș Cornel.”*

Petiționarul învederează în preambulul memoriului faptul că *„...aspectele ce urmează să le relatez nu fac obiectul dosarului aflat în curs de judecată (n.n. pendinte la Curtea de Apel Timișoara – Secția Penală), acestea excedând cadrului procesual.”*

Pe scurt, din analiza memoriului rezultă că petiționarul consideră că detașarea sa împreună cu investigator sub acoperire la S.P.F. Moravița s-a făcut în mod abuziv.

În acest sens, în susținerea demersului său judiciar, petiționarul Dragomir Valerian alege următoarele:

„Astfel, prin dispoziția Șefului IJPF Timiș nr.1109327 am fost detașat de la SPF Deta – Compartimentul Ture Serviciu la SPF Moravița – Compartimentul Combaterea Infraționalității Transfrontaliere (C.I.T.) în funcția de ofițer specialist III. Decizia de a fi detașat la SPF Moravița a fost luată în cadrul ședinței de

conducere a IJPF Timiș din data de 8 octombrie 2010, materializată în procesul verbal nr.1129236/08.10.2010.

.....
Motivul acestei manevre a fost de a vacanta funcția de ofițer specialist III în cadrul Compartimentului CIT al SPF Moravița, pentru ca IJPF Timiș să poată simula o aparentă legalitate a detașării mele la Moravița.

.....
Deși motivul pentru care am fost detașat, așa cum reiese din procesul verbal de ședință, a fost acela de „cambătere a traficului cu produse accizabile (țigări)”, în fapt, la SPF Moravița, am fost încadrat pe un alt post decât cel stabilit prin dispoziția de detașare, respectiv pe funcția de șef de tură, fără să mi se aducă la cunoștință fișa postului pentru care am fost încadrat.

.....
Un alt argument care susține faptul că detașarea a fost abuzivă este acela că deși inițial, atât eu cât și investigatorul am fost detașați prin aceeași dispoziție care a fost transmisă la SPF Deta în 08.10.2010, ulterior au fost emise dispoziții separate de detașare pentru fiecare. De altfel la întrebarea adresată IJPF „Care au fost motivele pentru care s-a dispus detașarea împreună cu Dragomir Valerian a numitului Vodă Mihai Cristian” IJPF Timiș a răspuns „Nu există nicio legătură”, un răspuns care, în opinia mea, e o confirmare al adevăratului motiv care a stat la baza detașării.

.....
În fapt, singura rațiune pentru care IJPF Timiș m-a detașat de la SPF Deta la SPF Moravița a avut la bază solicitarea Parchetului DNA de a sprijini, în mod disimulat, operațiunea de introducere în mediul polițiștilor de frontieră ce își desfășurau activitatea profesională în Punctul de Trecere a Frontierei Moravița a unui investigator cu identitate protejată, în scopul administrării de probe privind săvârșirea unor infracțiuni de corupție, rolul meu fiind acela ca, prin exploatarea în

orb (manipulare) de către investigator, ajutat în mod direct și nemijlocit de către conducerea IGPF ȘI IJPF Timiș care i-au susținut influența pe care acesta se lăuda că o are, să creez premisele favorabile administrării probatoriului asupra unor fapte de corupție pe care am fost încurajat în mod direct sau indirect de către investigator și IJPF Timiș să le săvârșesc.

În afara acestei demonstrații de autoritate privind detașarea mea la Moravița, investigatorul a mai apelat și la alte modalități de persuasiune. În acest sens doresc să menționez doar împrejurarea că, de cele mai multe ori, la un simplu apel telefonic pe care acesta îl iniția cu dorința manifestată public de a muta polițiști de la o tură la alta în P.T.F. Moravița, contrar oricăror uzanțe, la SPF Moravița se primeau dispoziții scrise și semnate personal de șeful Poliției de Frontieră Române, chestorul Buda Ioan, prin care se puneau în executare mutările de personal în cadrul turelor de serviciu exprimate public de către agentul sub acoperire.

Faptul că șeful IGPF chestorul Buda Ioan a sprijinit în acest mod DNA rezultă din declarația publică pe care acesta a făcut-o în data de 02.03.2011 (...) precum și din procesul-verbal de ședință (...) al Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională din Camera deputaților încheiat la data de 02.03.2011.

În acest mod, prin solicitarea și obținerea sprijinului IGPF și IJPF, procurorii DNA, fără a efectua niciun fel de verificări prelabile referitoare la veridicitatea și relevanța sesizărilor DGA referitoare la persoanele cu funcții de conducere din cadrul IGPF și IJPF Timiș implicate în acte de corupție, a dezvăluit în mod nepermis secretul acțiunilor întreprinse de DNA față de persoanele susceptibile de implicare în activități infracționale, creând astfel premisele favorabile sustragerii acestora din contextul stărilor de fapt care ar fi putut releva implicarea sau neimplicarea lor în săvârșirea infracțiunilor investigate de către DNA.

În numele unor comandamente legitime de reacție a statului împotriva unor fapte de corupție cu care autoritățile judiciare nu fost sesizate, IJPF Timiș cu încălcarea gravă a prerogativelor ce-i reveneau pe linia activităților de management resurse umane (legislație care nu o îndreptățește în nici un fel să-și expună propriul personal la comiterea unor fapte de corupție în scopul administrării unor probe) prin emiterea dispoziției de detașare la SPF Moravița mi-a lezat în mod grav dreptul de a fi ocrotit împotriva oricărei forme de abuz de drept din partea autorităților așa cum acest drept este prevăzut și ocrotit în art.17 din Convenția Drepturilor Omului.”

Examinând memorialul formulat de petiționarul Dragomir Valerian, îi învederăm acestuia următoarele:

Invocând principiile „*Nemo admittitur propriam turpitudinem suam alegans*” (Nimeni nu este admis a se prevala de propria sa turpitudine) și „*Nemo cogi potest ad factum*” (Nimeni nu poate fi constrâns la o faptă), petiționarul Dragomir Valerian, indiferent de detașarea sa (abuzivă, potrivit sieși), ar fi trebuit să se abțină de la a săvârși acte de corupție în cauză.

Nimic nu îl oprea pe petiționar, dacă nu era de acord cu detașarea sa, să conteste această măsură administrativă, la acel moment, fiindcă dacă ar fi făcut acest lucru ar fi fost mult mai convingător în alegerile sale.

Dimpotrivă, probatoriul administrat în cauză (înregistrări ambientale etc.) conduce, în mod explicit/implicit, la faptul că inculpatul Dragomir Valerian s-a „bucurat” de detașarea sa la SPF Moravița, întrucât, dincolo de orice ipocrizie, știa că acolo era o „industrie de făcut bani”.

În ceea ce-l privește pe inculpat și ceilalți coparticipanți penali în dosarul aflat pendent la Curtea de Apel Timișoara – Secția Penală, nu se pune problema existenței unui abuz de drept, în sensul jurisprudenței europene statuate de art.17 din CEDO, întrucât probațiunea administrată în cauză nu arată existența unei așa-zise provocări polițienești.

Și spunem acest lucru întrucât au existat indicii temeinice, potrivit dispozițiilor art.134 alin.3 Cod de procedură penală, respectiv presupuneri determinate de aparențe mai mult sau mai puțin gratuite, examinarea atentă a unor date existente în cauză în ceea ce-l privește pe inculpatul Dragomir Valerian justificând acțiunea procurorilor de caz de a declanșa față de acesta o procedură specială, singura care putea contribui la obținerea unor probe și aflarea adevărului judiciar.

Având în vedere gravitatea unor asemenea fapte (de corupție), raționamentul procurorilor de caz a fost satisfăcător, convingător, și a arătat motivele pentru care măsura specială (infiltrarea unui agent acoperit) a fost necesară în acest dosar. Fiindcă, într-adevăr, lipsa unor elemente reale raționale, cât de cât convingătoare, ar fi făcut ca măsura de utilizare a unor procedee speciale de obținere a probelor (art.26¹ din Legea nr.78/2000) să fie *ab initio* ilegală.

Datele preliminare obținute în cauză au arătat că inculpatul Dragomir Valerian are o propensiune spre săvârșirea de fapte de corupție, astfel că ordonanța procurorului de caz a fost suficient de credibilă și probantă.

Vorbind despre ideea de provocare polițienească, în înțelesul jurisprudenței europene, suntem de acord că, dacă fapta s-a produs doar printr-o provocare (*guet-apens* în dreptul francez, *entrapement* în *common law*), fără altă probă decât procesul-verbal al agentului, elementele care determină răspunderea penală sunt insuficiente pentru a obține o condamnare.

Or, în cazul supus analizei de față, procesul-verbal al ofițerului cu identitate protejată s-a coroborat și cu alte probe necesare și suficiente care au impus trimiterea în judecată a inculpatului Dragomir Valerian. Este indiscutabil că utilizarea unui agent este o provocare dacă reprezintă o condiție *sine qua non* a antrenării răspunderii penale și, așa cum arătam mai sus, procesul verbal încheiat de investigatorul sub acoperire nu poate constitui unicul mijloc de probă a condamnării unui inculpat.

Pornind de la cazul emblematic al jurisprudenței europene (C.E.D.H., *Affaire Teixeira De Castro c. Portugal*), opinez că, în ceea ce-l privește pe inculpatul Dragomir vaerian și ceilalți coparticipanți penali din dosarul aflat pe rolul Curții de Apel Timișoara – Secția Penală, nu se pune problema existenței unei provocări polițienești.

Dincolo de cele mai sus expuse, nimic nu îl oprește pe inculpat să solicite instanței judecătorești anularea mijloacelor de probă pe care acesta consideră că procurorii de caz le-au obținut în mod ilegal.

**PROCUROR ȘEF SECȚIE,
LUCIAN PAPICI**

